

22. december – Pernille Albrethsen

Af Pernille Albrethsen

Hvilke udstillinger, events og udgivelser var de vigtigste, skarpeste eller mest rørende i 2017? I Kunstkritikks julekalender bedømmes kunståret 2017 af vores egne skribenter og inviterede gæster. Den 22. i rækken er Pernille Albrethsen, der er Kunstkritikks redaktør i København.

UDSTILLINGER

Ovartaci & Galskabens Kunst, Kunsthal Charlottenborg, København. Kurateret af Mathias Kryger.

Før Charlottenborg diskede op med Mathias Krygers ambitiøse, museumsverdige udstilling, havde jeg aldrig set et eneste af Ovartacis fantasy-værker IRL. Historierne var selvfølgelig løbet i forvejen; om den skizofreni-diagnosticerede Ovartaci, som boede på psykiatrisk hospital i 56 år, som var noget af en begavelse – kunne flydende kinesisk – og som levede tæt med sine værker, gik tur med sine papmaché-dukke og kysede dem godnat hver aften. En kunstner, der kom forbi mit kontor, fortalte mig en utrolig historie om, hvordan man for nogle år siden havde hørt noget, der raslede inde i en af dukkernes hoved. Da man forsigtig åbnede op, lå der en pyttelille bog skrevet med mikrogram-håndskrift – altså dukkens indre, dens tanker! Og sådan bliver det tilsyneladende ved med denne kunstner og jeg vil vide det hele. Hvem vil sætte sig ned sammen med mig og fortælle mig alle disse historier?

Kunstkritikks julekalender

- 1/12 [Stine Høholt](#)
- 2/12 [Christine Antaya](#)
- 3/12 [Nicholas Norton](#)
- 4/12 [Maria Bordorff](#)
- 5/12 [Julia Bondesson](#)
- 6/12 [Marthe Elise Stramrud](#)
- 7/12 [Jepp Ugelvig](#)
- 8/12 [Alida Ivanov](#)
- 9/12 [Petter Snare](#)
- 10/12 [Amitai Romm](#)
- 11/12 [Robert Stasinski](#)
- 12/12 [Stian Gabrielsen](#)
- 13/12 [Louise Steiwer](#)
- 14/12 [Linnéa Sjöberg](#)
- 15/12 [Anne Hilde Neset](#)
- 16/12 [Superflex](#)
- 17/12 [Cecilia Widenheim](#)
- 18/12 [Antonio Cataldo](#)
- 19/12 [Sanne Kofod Olsen](#)
- 20/12 [Frans Josef Petersson](#)
- 21/12 [Joar Nango](#)
- 22/12 [Pernille Albrethsen](#)
- 23/12 [Sinziana Ravini](#)
- 24/12 [Johanne N. Wernø](#)

Anne Imhof, *Faust*, 2017, Den Tyske Pavillon, 57. Venedigbiennale. Foto: Nadine Fraczkowski/german pavilion 2017.

Anne Imhof, *Faust*, Den Tyske Pavillon, 57. Venedigbiennale. Kurateret af Susanne Pfeffer.

Allerede på vejen ind i vandbussen mod Venedig indløb meldingerne. Min rejsepartner, som var taget i forvejen, opholdt sig nu på tredje time i Den Tyske Pavillon, som også for mig blev en af årets stærkeste kunstopplevelser. Fascisme og *fashion* er et lige så forbudt og umuligt skæringspunkt i Den Tyske Pavillon, som Beethovens Symfoni nr. 9 og ultravold er det i Stanley Kubricks *Clockwork Orange*. Men Anne Imhof gjorde det med angstprovokerende præcision og en udefinérbar stemning af stilsikker vold, der sivede gennem den tomme pavillon med indsat glasgulv. Performerne – en slags Wolfgang Tillmans 90er-*kids*, bare uden følsomheden – masede sig vej gennem publikum med hoven mine eller poserede selvhøjtideligt i jeans og bar mave fra et lille podie højt oppe over vores hoveder. De manglede bare schäferhundene for at fuldende looket. De stod til gengæld udenfor bag gitterbure og gøede af den lange kø af publikum. Radikalt og med så meget ætsende *zeitgeist*, at det med garanti ikke holder til næste sommer. Bravo!

Louise Bourgeois, *In and Out*, 1995. Foto: Pernille Albrethsen.

Louise Bourgeois, *Structures of Existence: The Cell*, Louisiana Museum of Modern Art. Humlebæk.

Louise Bourgeois er det ærefrygtindgydende bevis på, at det er muligt at udspænde et oeuvre over syv årtier og blive ved med at overskride liv, tid, sind og materie. Eller som hun selv har formuleret det: «I have been to hell and back. And let me tell you it was wonderful». Tak for den rejse, Louise.

EVENTS

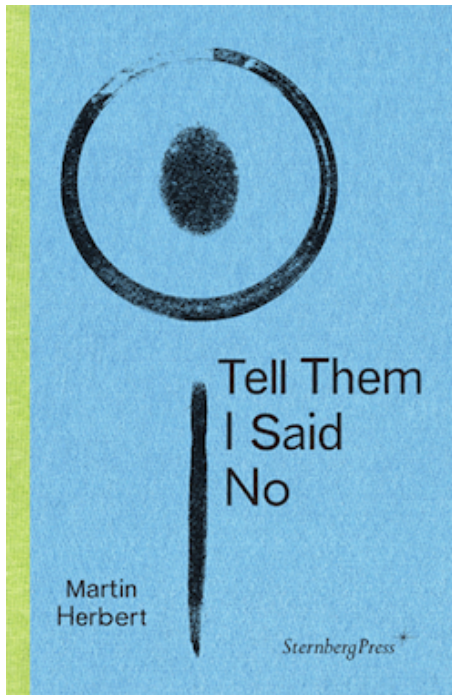

Profilbillede, Facebookgruppen «Studerende på Kunstakademiets Billedkunstskoler»

De studerende på Det Kgl. Danske Kunstakademi slog tilbage.

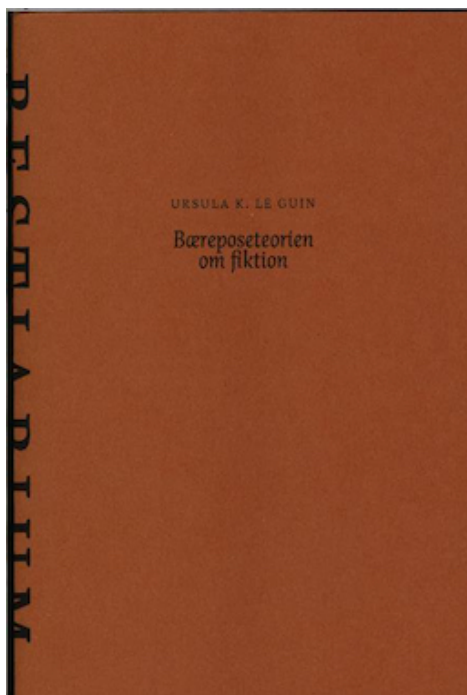
I forlængelse af den nedtur, som ramte de kunstneriske uddannelser i Danmark dette efterår, da Kulturministeriet offentliggjorde en rapport, som foreslog at sammenlægge alle uddannelserne til én institution, skete noget helt og aldeles positivt. Jeg skal være ærlig og sige, at det kom bag på mig, hvor hurtigt de studerende lugtede lunt, lokaliserede problemet og tog kamphandskerne på. Den efterfølgende larm i gaden kørte i ugevis med skiftende bannere på facaden og dagslang koncert i slotsgården, som gav genlyd helt over til sildebordene i Nyhavn. Det var en reaktion, som jeg end ikke havde turdet håbe på. Men jeg tilhører jo også den generation, som fremkalder alle problemerne og måske er der nu en ny generation, som ikke kan ta mere. I har min fulde opbakning.

UDGIVELSER

Martin Herbert, *Tell Them I Said No*, Sternberg

Press, 2016

Nogle gange er de bedste bøger ikke de bedst udførte. Sådan er det med *Tell Them I Said No*, som primært bør fremhæves for den gode idé. Antologien behandler en række kunstnere og kunstnerattituder, som har det tilfælles, at de lever tilbagetrukket på forskellig vis – den selvvalgte retrierte (Cady Noland), eksilet (Agnes Martin), eller under pseudonym (Lutz Bacher). Forestillingen om at leve tilbagetrukkent – hvad enten det er af nødvendighed eller som krukke strategi – er godt set som fænomen i den (kunst)tid, vi lever i. Det er noget, som fascinerer mange af os her på de vestlige, lettere degenererede breddegrader. Der findes hele gallerier dedikeret til den eksklusive *now you see me, now you don't*-attitude, som givetvis også ophidser dele af markedet. Når det gøres godt, er det som om Helligånden går gennem rummet i cool usynlighedskappe. Jeg ønsker mig flere af denne slags præcise diagnoser, som tager udgangspunkt i kunsten selv.

Ursula K. Le Guin, *Bærepøseteorien om fiktion*,

1986. Serien Bestiarium v. Forlaget Virkelig og Laboratory for Aesthetics and Ecology, 2017.

Når man arbejder i så internationalt et felt som billedkunst, hvor alle har styr på hvilken udstilling, der just er åbnet i Paris eller hvilke kontroverser, der huserer omkring et offentligt monument i en vilkårlig amerikansk by, kan man ind i mellem tvivle på ideen om et magasin på skandinaviske sprog såsom Kunstkritikk. Hvorfor ikke bare kommunikere på engelsk med hele verden, døgnet rundt. Men sådan fungerer det jo ikke. Sprog er virkeligheder, farver og nuancer og serien Bestiarium, dedikeret til litterære kortformer, er et godt eksempel på det meningsfulde i ikke kun at udgive, men også at oversætte, skitser, poetikker og korte tekster af enhver slags. Le Guins *Bæreposeteorien om fiktion* lå på bordet hos to forskellige studerende, som jeg havde ateliersamtaler med på Kunstakademiet i København. Den første gennemgik teksten ret minutiøst og vakte min nysgerrighed. Den anden forærede mig simpelt hen bogen. Dagen efter satte jeg mig i Christianshavns Bådudlejnings vinterhytte ved kanalen, beholdt vinterfrakken på og kiggede ud på det kolde vand, mens jeg lod mig opsluge af tanken om romanens rette form – en sæk, en pose, en medicinbylt eller en «livmoder for det vordende». Alt imens den tykmavede kakkelovn ved siden af slutte brænde og brummede med.

FOS, *Gestalt*, InOtherWords, London,

2017.

FOS laver *deep*-integrerede, nærmest stedsspecifikke bøger som få andre kunstnere. Jeg ved det, for jeg lavede engang en bog med ham og det tog tre år og startede med 200 blanke sider men med en helt klar idé over, hvilket billede, der skulle være på side 73. Først langt senere i processen talte vi om eventuelle forfattere, temaer og tekster. At jeg tilmed fik en godt nusset udgave af den nyeste udgivelse – de sidste 15 års værker – fra kunstnerens egen taske bidrog bare til den odeur af *Rudolf Steiner-møder-ler-messing-og-neon*, som omgærder alle FOS' gestaltninger, hvad enten de udkommer som kokosnød eller som bog.